

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Vita Et Honestate Canonicoꝝ, Et Alioꝝ
Ecclesiasticorꝝ Specvlꝝ**

Langhe-Cruys, Johan

Duaci, 1587

Quàm necessaria sit in Ecclesia humilitas. cap.xxi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63733)

queat ense proferre, quatenus eiusmodi victor
 suum vos habitaculum sancti Spiritus gratia
 dicet: & aperte impleatur in vobis quod scriptum est
 Templum Dei sanctum est, quod estis vos. Vnde
 D. Ioannes Chrysostomus: Qui humilis est, ap-
 tiosus omnibus, & iucundus, & perpetue pacis
 nullam bellorum habet materiam. Quippe ratio
 aequo animo perfert, & incredibili in omni
 vitur. Præceptorum namque Dei cum honore
 pax est: omnis autem vita sic nobis præscribitur,
 pacem ad inuicem habeamus. Sed nihil tam ad-
 bilem Christianum, quam humilitas efficit.

Quam necessaria sit in ecclesia humilitas.
 CAP. XXI.

Quam autem pulchra, & necessaria in ecclesia
 humilitas, eleganter his verbis demonstrat
 Leo Papa: Agnoscat, inquit, catholica
 humilitate Domini gloriam suam, & de salutis
 sacramentis gaudeat ecclesia, quæ corpus est Christi.
 Quid enim sanandis agris, illuminandis cæcis, viu-
 candis mortuis aptius fuit, quam v. aperbit
 humilitatis remediis curare? Adam præcep-
 negligens peccati induxit damnationem; Ies-
 ctus sub lege reddidit iustitiæ libertatem. Ille
 obtemperans vsque ad præuaricationem, merens
 ipso omnes morerentur; hic patri obediens vsque
 crucem, fecit ut in ipso omnes viuificarentur. Ille
 dus honoris angelici, naturæ suæ perdidit dignitatem
 hic infirmitatis nostræ suscipiens conditionem, pro-
 pter quos ad inferna descendit, eisdem in cælestia
 collocavit. Postremò illi per elationem lapsus
 est: Terra es, & in terrâ ibis. Huic per subiectionem
 exaltato dictum est: Sede à dexteris meis, donec
 nam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.
 Domini nostri opera non solum sacramento nobis
 lia sunt, sed etiâ imitationis exemplo, si in discipulis
 ipsa remedia transferantur, quodque impium est
 steriis, profit & moribus, ut meminimus nobis
 humilitate, & mansuetudine redemptoris nostri

a 1. Corint. 3.

b hom. 1. in e-
 pist. 1. ad Co-
 rinth.

Nihil tam ad-
 mirabile Chri-
 stianum efficit,
 quam humili-
 tas.

c serm. 4. de
 nativitate, Dom.

Ad obedientiam
 et superbiam,
 Christi obedi-
 entia et humili-
 tate reparata
 est.

d Genes. 3.
 e Psalm. 109.

Christi opera
 v. illa nobis
 sunt imitatio-
 nis exemplo.
 In humilitate,
 et mansuetu-
 dine Christi no-
 bia est viu-
 dum.

viuendum. Quoniam sicut ait Apostolus^a, si compa-
nimur, & conregnabimus. Frustra enim appellamur
Christiani, si imitatores non sumus Christi, qui ideo
se viam dixit^b esse, vt cōuersatio magistri forma esset
discipuli, vt illam humilitatem eligeret seruus, quam
sectatus est Dominus. Itaque D. Cyrianus de humili-
tate sermonem faciens^c: Hic ait, est primus religionis
introitus, sicut in mundum primus Christi ingressus,
vt quicumque vult pie viuere, humiliter de se sentiat,
neque supra se in mirabilibus ambulare presumat. Fun-
damentum sanctitatis semper fuit humilitas; nec in ca-
lo stare potuit superba sublimitas. Hanc primam gra-
tiam ingrediens mundum noster paruulus attulit, & à
caeculis nos sibi cōformes teneri voluit in vita, quod
tribuit in persona, ac proinde humilitas nobis in
omnibus tenenda est^d.

D. verò Hieronymus nos docēs quomodo forman-
dus sit animus noster^e: In omni, inquit, actu, atque
verbo quiescit mens, & placida seruetur, semperque co-
gnationi tuæ Dei præsentia occurrat; sit humilis ani-
mus, ac mitis, & aduersus sola vitia erectus. Nunquam
illum aut superbia extollat, aut auaritia inflectat, aut
ira præcipitet. Nihil enim quietius, nihil purius, nihil
denique pulchrius ea mente esse debet, quæ in Dei ha-
bitaculum præparanda est, quem non auro templa ful-
gentia, non gemmis altaria distincta delectant, sed ani-
ma ornata virtutibus. Ideo & templum Dei sanctorum
corda dicuntur, affirmante Apostolo, qui ait^f: Si quis
templum Dei violauerit, disperdet illum Deus. Tem-
plum enim Dei sanctum est, quod estis vos. Nihil ha-
bitas humilitate præstantius, nihil amabilius. Hæc est
viri præcipua conseruatrici, & quasi custos quædam
virtutum omnium; nihilque est, quod nos ita & homi-
nibus gratos, & Deo faciat, quàm si vita merito magni,
humilitate infimissimi. Propter quod scriptura di-
cit^g: quanto magnus es, humilia te in omnibus, & con-
ueni Deo inuenies gratiam. Et Dominus loquitur, per
prophetam^h: Super quem alium requiescam, nisi super
humilem, & quietum, & tremetem verba mea? Ve-
ramtamen humilitatem sequere, non quæ ostenditur
Ecc v atque

a Roman. 8.
Christianus de-
bet esse imita-
tor Christi.
b Ioann. 14.

c in ser. de na-
tinit. Christi.
Humilitas pri-
mus religionis
introitus.
Humilitas est
fundamentum
sanctitatis.

d Cypr. aduer.
Ind. in lib. 3.
cap. 5.
e in epist. ad
Celan.

f 1. Corint. 3.
Nihil præstan-
tius humilita-
te, quæ est con-
seruatrici om-
nium virtutum.

g Eccles. 3.

h Isa. 66.
Quæ humili-
tas sequenda
non sit.

atque simulatur gestu corporis, aut fracta voce verborum, sed que puro affectu cordis exprimitur. Aliud enim virtutem habere, aliud virtutis simulationem aliud est rerum umbram sequi, aliud veritatem. Multo deformior est illa superbia, qua sub quibusdam humilitatis signis latet. Nescio enim quomodo nupta sunt vitia, qua virtutum specie gelantur. Nullatenusquam de generis nobilitate praeponas, neque obliuiscas quosque & humiliore loco natos te interuenientes. Nescit religio nostra personas accipere, nec conditiones hominum, sed animos inspicit singulorum hominum, & nobilem de moribus pronuntiat. Sola quae

Summa apud Deum est nobilitas, clarum esse virtutibus.

Deum liberas est, non seruire peccatis. Summa quae Deum est nobilitas, clarum esse virtutibus. Quis quid Deum in viris nobilius Petro, qui piscator, & pauper fuit? Sed illi piscatori & pauperi caelestis regni a Christo creduntur clausae. Elegit enim Deus ignobilis & contemptibilia huius mundi, ut potentes, ac nobilitatem humilitatem facilius adduceret. Nam & aliam sibi aliquis de nobilitate generis applaudit, cum reuersti parisi honoris, & eiusdem apud Deum praepositi, qui vno Christi sanguine sunt redempti: nec differunt, qua quis conditione natus sit, cum omnes in Christo aequaliter renascamur. Nam etsi obliuiscimur, quia vno omnes generati sumus, saltem id semper meminisse debemus, quia per vnum omnes regenerati sumus.

a hom. 48. in Matth.

D. Ioannes Chrysostomus, nos ad scripturarum lectionem exhortans, & virtutis imaginem commendandam proponens, in qua non infimum humilitatem locum: Audiamus, inquit, audiamus, qui cumque scripturarum lectionem negligimus, quantum damnamus inopiam patiamur. Quando enim bona virtutum opera faciemus, qui etiam praepcepta, & instituta praepositis viuendum est, ignoramus? Et opulenti quidem cupiditate pecuniarum insaniunt, assidue vestes tunicis corrodamur excutunt; tu vero cum obliuisceris tunicis peior, ac maior pestis animam tuam decoret, non accedes ad libros, non excuties tunicas, nec excuties animam tuam, non aspicias continue imaginem virtutis, nec membra eius & caput considerabis: Habet enim

Imago virtutis.

caput, & membra omnia muliere formosa multo venustiora a pulchriora. Quod igitur caput virtutis est? Humilitas certe. Quapropter ab ipsa incipit Christus dicens: Beati pauperes spiritu, quonia ipsorum est regnum caelorum. Qui sunt pauperes spiritu? Humiles scilicet mente, atque contrito spiritu. Spiritu enim hic posuit pro anima, & voluntate. Siquidem illos hic humiles memorat, qui Dei praecepta metuunt, atque etiam contemnant. Hoc caput, et si nec caesariæ, nec crines habeat, sic tamen pulchrum est, ut Deum ad se ipsum attrahat. Super quem, inquit per Esaiam prophetam, requiescam, nisi super humilem, & quietum, & trementem sermones meos? Et dicit: Oculi mei super mites terra. Et: Prope Dominus est tribulatis corde. Hoc caput pro crinibus, atque comis hostias offert Deo gratissimas: hoc autem certe altare est: haec ara spiritalis. Sacrificium Deo spiritus contribulatus: haec sapientiae mater est. Qui hoc habet, is membra etiam consequetur. Pespexisti caput, quod nunquam vidisti. Vide nunc etiam faciem, ac primum attende qualis color eius sit, quam rubicundus, quam floridus, quam gratiosus, & discere vnde constat. Vnde igitur constat? Ab erubescencia certe, atque pudore. Propterea quidam dicebat: Ante verecundum gratia procedit. Haec & alia quoque membra magnam vim formositatis effundunt; nec si mille commisceas colores, talem speciem conficias. Quod si oculos quoque velis aspicere, considera modestiam, quanto decore, quanta diligentia depingantur, vnde non solum speciosissimi, verum etiam tam acri acumine pollent, ut vel Dominum ipsum aspiciant, Beati enim, inquit, mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Huic capiti os est sapientia, & intellectus, & spiritualium cantuum perpetua vox. Cor autem, magna scripturarum peritia, veri dogmatis conservatio, misericordia, & benignitas. Et quemadmodum non est possibile animal sine capite vivere, sic sine hoc capite salus haberi non potest. Hinc enim omnia bona originem trahunt. Pedes, ac manus habet, quibus recta opera ostendat animata; est pietas, & rectae fidei anima. Pectus aureum, ac adamantinum robustius, ipsi est fortitudo, per quam efficitur, ne vnquam

Humilitas caput virtutis.
a *Matth. 5.*

b *Chrysost. hom. 17. in Matth. c Isa. 66.*

d *Psal. 33. Humilitas autem altare, et ara spiritalis est.*
e *Sapientiae mater humilitas.*
f *Psal. 50.*

Humilitas constat erubescencia & pudore.
f *Eccles. 32.*

Humilitatis modestia inest.

g *Matth. 5. Humilitati inest sapientia, et intellectus.*

Sine humilitate salus haberi non potest.

a Chrysof. in
A. hom. 48.

vnquam pectus hoc queat infringi. Spiritus autem
animalium corda, & cerebrum continet, charitatis

Honor humilitate non tollitur. CAP. XXII

QVare nullo pacto metuas, quasi tollatur
tuus, si teipsum humiliaveris. Hinc enim ad
caelos vsque gloria tua pertransi; hinc ardeat
atque praestantior redditur: hinc regni ianua aper-
ritur. Caueamus igitur ne contrariam facientes
aduersus nos ipsos acerrima bella geramus. Non
voluerimus magni, ac mirabiles videri, non ma-
les non erimus, verumetiam ceteris omnibus
etiores futuri sumus. Sublimis quidem esse dicimur
proceritate corporis huius, aut quia in edibus
sit collocatus: Humilis autem qui huic contrariatur.
Attende igitur & videbis, nihil humilitate altius,
nihil arrogantia depressius. Nam arrogans quidem
superbus maiorem se ceteris arbitrat, & magis
se esse dignum affirmat: Nec ita magno quod
terit honore ipsum afficere, quin cupiditate ma-
gitatus, parum sibi collatum arbitretur. Cuius
dem ab hominibus quaerat, spernit eos, atque
nit. Quae res adeo expertis est, ut amque
millima sit. Quos enim despicit, ab his hominibus
gloriam quasi debitam flagitat. Si ergo ita ceteris
nit, cur adulationibus laudem ab illis aucupari
iam e contrario, qualis verè sublimis sit considerat.
Hic certè non ignorat quantum, & quid honor
certè intelligit magnum eum esse hominem, qui
omnium minimus sit, minimum quoque se
Quocirca quantumcumque sibi honoris tribu-
ximum arbitrat. Constans igitur est, atque
conueniens, nec modò hoc modo illud sequi
quos excelsos putat, ab his etiam si parum hono-
ciscatur, summo opere propter celsitudinem ceteris
norari se putat. Humilis rursus à nulla argu-
capitur, non perturbatur ira; nulla cupiditate
vexatur; non vincitur liuore. Quid igitur
animo harum perturbationum experte? At verò
gans, atque superbus, ceu vermis in stercore

Nihil humili-
tate altius, ni-
hil arrogantia
depressius.